

Arrest

nr. 247 518 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. JANSSENS, loco advocaat C. DESENFANS, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 1 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 13 december 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 februari 2020 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in Sonsonate, de hoofdstad van het gelijknamige departement in El Salvador. U had van 2006 tot 2009 een relatie met [V.R.E.M.] [...] en ging opnieuw met haar samenwonen in juni 2018. U woonde dan tot begin maart 2019 met uw partner, [V.], uw dochter, [A.L.R.E.] [...], en uw zoon, [C.A.R.C.] [...], in de aan de hoofdstad Sonsonate grenzende gemeente Sonzacate, meerbepaald in de wijk El Sauce.

In november 2018 kwam uw ex-schoonzus, [V.A.C.A.] [...] bij jullie wonen aangezien zij uw zoon mee had helpen opvoeden. Eind november begonnen bendeleden van de bende MS13 jullie lastig te vallen en vroegen u zo'n 10, 20 of 30 dollar renta per week. Dit ging door tot in januari en u verkocht uw moto en andere spullen in de hoop dat de afpersing zou stoppen. Eind januari parkeerden u en uw partner uw wagen op de parking van de wijk toen er vier bendeleden naar u toekwamen en eisten dat u 10,000 dollar zou betalen of ze u allemaal zouden vermoorden. Daarna bleef u 10 en 20 dollar geven om de bendeleden te laten zien dat u het geld niet had, maar ze bleven u en uw familie wel bedreigen en stelden dat 10,000 dollar het leven van u en uw gezin niet waard was. U stelde uiteindelijk aan hen voor dat u 500 dollar zou betalen als voorschot en dat ze dit op 4 maart mochten komen halen. Op 4 maart kwam dan uiteindelijk de bende naar uw huis en overhandigde u de 500 dollar door het raam. Een dag later vertrokken jullie uit het huis en verbleven tot aan jullie vertrek in de Colonia Loma Linda, in de stad Sonsonate, bij een vriend van u. Op 8 maart ging u samen met [V.A.] aangifte doen bij de politie.

Op 20 maart 2019 reisde u, samen met uw partner, jullie kinderen, uw ex-schoonzus en haar partner, [D.E.U.A.] [...], met het vliegtuig naar België met een overstap in Spanje. U kwam aan in België op 21 maart 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 1 april 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, de paspoorten van uw zoon en dochter, uw identiteitskaart, de geboorteaktes van u, uw zoon, dochter en partner en een kopie van de aangifte. Uw partner legt daarnaast haar eigen paspoort en een medisch attest neer.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan u evenmin worden toegekend.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren

kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het door u aangehaalde relaas betreffende problemen met de Mara Salvatrucha is immers niet geloofwaardig.

Eerst en vooral leggen u en uw partner tegenstrijdige verklaringen af over het begin van de afpersingen. Zo zegt u eerst dat ze jullie begonnen lastig te vallen en renta vroegen eind november (zie notities persoonlijk onderhoud 1913992, hierna CGVS1, p. 11). Gevraagd wie van jullie twee, u of uw ex-schoonzus [V.], het eerst werd afgeperst, zegt u dat u dat was (zie CGVS1, p. 15). Gevraagd wanneer [V.] dan afgeperst werd, zegt u dat zij een brommer had, ze die achterliet op de parking en ze haar op dat moment begonnen af te persen (ibid.). Uw partner verklaart echter dat u voor de eerste keer bent afgeperst kort nadat [V.] werd afgeperst (zie notities persoonlijk onderhoud 1913991, hierna CGVS2, p. 13). Wanneer expliciet gevraagd wordt wie het eerst werd afgeperst, stelt uw partner dat ze met [V.] zijn begonnen (zie CGVS2, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat u verklaarde als eerste te zijn afgeperst, zegt uw partner dat zij de datums niet kent en er niets over kan zeggen (zie CGVS2, p. 14). Aangezien uw partner verklaart dat de bende jullie nog niet eerder benaderd had (zie CGVS2, p. 12), kan verondersteld worden dat dit een significante en angstaanjagende gebeurtenis was. Zelfs al zouden jullie hiervan de exacte data niet meer kennen mag minstens worden verwacht dat, indien deze feiten werkelijk plaatsvonden, jullie nog zeer goed zouden weten bij wie de problemen begonnen. Deze tegenstrijdigheid ondergraaft dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten tweede leggen u en uw partner tegenstrijdige verklaringen af over de maand waarin de 10,000 dollar werd gevraagd. U stelde eerst dat dit in januari gebeurde. Gevraagd wanneer exact, stelde u de precieze datum niet te kennen maar dat het ergens midden januari was (zie CGVS1, p. 12). Uw partner stelde echter in eerste instantie dat dit gebeurde in februari. Ze bevestigt dit door te zeggen dat ze zich de datum niet meer kan herinneren maar dat het in februari was (zie CGVS2, p. 12). Wanneer uw partner later in het persoonlijk onderhoud, na jullie middagpauze, opnieuw wordt gevraagd wanneer de 10,000 dollar werd gevraagd, past zij haar verklaringen aan en zegt zij dan dat het begin tot midden januari was, ergens in de eerste weken van januari (zie CGVS2, p. 14). Het lijkt er dan ook sterk op dat uw partner haar verklaringen louter heeft aangepast nadat jullie samen overleg pleegden over de vragen die jullie moesten beantwoorden in het persoonlijk onderhoud. Moest dit incident werkelijk hebben plaatsgevonden kan men zich nochtans moeilijk voorstellen dat jullie hierover dermate verschillende verklaringen zouden afleggen en overleg zouden nodig hebben om éénduidige verklaringen af te leggen.

Vervolgens komen ook jullie verklaringen over de omstandigheden van de betaling van de 500 dollar "voorschot" niet overeen. Zo stelt uw partner eerst dat de bendeleden op 4 maart naar jullie huis kwamen en zeiden "Wij zijn hier voor je weet wel wat.". Tevens zei ze dat u de 500 dollar reeds klaar had liggen (zie CGVS2, p. 16). Gevraagd aan u hoe het kwam dat het geld klaar lag, zegt u dat u, [V.] en [V.] samen beslist hadden om 500 dollar samen te leggen (zie CGVS1, p. 22). Gevraagd of er dan een datum afgesproken was wanneer het geld zou overhandigd worden, zegt u dat u de datum afspraak met de bende en dat zowel [V.] als [V.] op de hoogte waren dat er een afspraak was gemaakt op 4 maart (zie CGVS1, p. 22-23). Ook zegt u dat [V.] mee beslist had en akkoord ging met de afspraak die gemaakt werd om 500 dollar op 4 maart te overhandigen (ibid.). Uw partner zegt eveneens dat de bende eerst 10,000 dollar vroeg en jullie 500 dollar gaven omdat jullie die 10,000 dollar niet hadden (zie CGVS2, p. 15). Hierna zegt [V.] echter dat ze alleen maar begrepen had dat ze 10,000 dollar wilden, maar ze niets afwist van een datum (ibid.). Gevraagd of de datum van 4 maart waarop het geld afgegeven werd, afgesproken was, zegt uw partner dat ze veronderstelt dat dat geregeld was (zie CGVS2, p. 16). Dat u en uw partner er niet in slagen om gelijklopende verklaringen hierover af te leggen ondergraaft eens te meer de geloofwaardigheid van is relaas.

Daarnaast zijn ook de verklaringen van uw ex-schoonzus, [V.], en haar partner inconsistent met jullie verklaringen. Zo stelt [V.] tijdens haar persoonlijk onderhoud dat u haar vertelde dat ze een keer 2000 dollar vroegen en dat u de bende gezegd zou hebben dat jullie dat bedrag niet hadden en niet konden betalen (zie CGVS 1913995, p. 15). Ook de partner van uw ex-schoonzus, [D.E.], stelt dat de bendeleden eerst 2,000 dollar vroegen aan u en uw schoonzus in januari (zie CGVS 1913994, p. 18). Eveneens zegt hij dat wanneer de bende besepte dat jullie de 2,000 dollar niet zouden betalen, ze 10,000 dollar vroegen (ibid.). Wanneer u gevraagd wordt of er naast die 10,000 dollar nog andere bedragen zijn gevraagd, zegt u echter enkel dat u hen 500 dollar gaf om hen rustig te houden (zie CGVS1, p. 17). Wanneer opnieuw gevraagd wordt of er naast die 10,000 dollar en 500 dollar nog andere bedragen werden gevraagd, antwoordt u ontkennend (ibid.). Ook uw partner verklaart dat er naast de kleine bedragen van 10, 20 en 30 dollar en het bedrag van 10,000 dollar nooit een ander bedrag werd gevraagd (zie CGVS2, p. 14-15). Geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen van [V.] en haar partner zegt u dat er om 10,000 dollar werd gevraagd en ze nooit om 2,000 dollar hebben gevraagd (zie CGVS1, p. 17). Wanneer u gevraagd wordt waarom zij dat dan verklaren, komt u niet verder dan te stellen dat u dat niet weet en het om 10,000 dollar ging (ibid.). Uw partner stelt na confrontatie met de tegenstrijdige verklaringen dat ze daar eveneens niets van weet en ze alleen maar op de hoogte was van de kleine bedragen (zie CGVS2, p. 15). Het houdt echter geen steek dat zowel [V.] als haar partner stellen dat u hen hebt verteld dat ze 2,000 dollar vroegen, maar jullie hier beiden helemaal niets zouden vanaf weten.

Ook de verklaringen van u en uw partner over jullie kennis betreffende de bende die in uw wijk actief was zijn strijdig met de verklaringen van [V.] en haar partner. Zo stellen zowel u als uw partner dat u wist welke bende actief was in jullie wijk, waar u in juni 2018 naartoe verhuisde (CGVS1, p. 13-14; CGVS2, p.). Uw partner zegt dat u wist dat de bende MS13 daar actief was (zie CGVS2, p. 12). Gevraagd of zij op de hoogte was welke bende actief was, zegt ze dat jullie beiden wisten dat MS13 daar de plak zwaaide (ibid.). Wanneer aan u gevraagd wordt of u wist dat de bende MS13 actief was in de wijk waarnaar u verhuisde, antwoordt u bevestigend (zie CGVS1, p. 14). Tevens zegt u dat iedereen perfect weet waar welke bende actief is (ibid.). Ook stelt u dat [V.] dit wist (zie CGVS1, p. 15). Gevraagd of u met haar gesproken had over welke bende actief is in de wijk antwoordt u bevestigend en zegt u dat iedereen op de hoogte was van welke bende welke wijk controleert (ibid.). Echter, gevraagd of ze wist welke bende actief was in de wijk antwoordt [V.] ontkennend en zegt ze zelfs dat ze het aan u gevraagd heeft, maar dat u het ook niet wist omdat u veel werkte en weinig thuis was (zie CGVS 1913995, p. 12). U wordt dan ook met haar verklaringen geconfronteerd, maar u blijft bij uw standpunt dat zij dat wel wist en dat iedereen maar al te goed weet welke bende waar de controle heeft (zie CGVS1, p. 15). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over de kennis van de bende in jullie wijk doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie gezamenlijke asielrelaas.

Ten slotte komen ook uw verklaringen over uw activiteiten na uw vertrek niet overeen. Zo stelt u dat u op 5 maart naar de Colonia Loma Linda bent verhuisd en u daar gewoond heeft tot aan uw vertrek. Tevens zegt u dat jullie het huis niet uit gingen, enkel om eten te kopen en om een klacht bij de politie in te dienen, omdat u volgens u bang was dat ze u zouden vermoorden omdat u het geld niet gaf (zie CGVS1, p. 11). Echter, gevraagd of jullie nog contact hadden met de bende, stelt [V.] dat zij geen contact meer had met hen, maar u wel aangezien jullie deden alsof jullie daar nog woonden. Zij stelt dan dat u soms nog terugging naar het huis (zie CGVS 1913995, p. 20-21). Beide versies van de feiten zijn niet met elkaar in overeenstemming te brengen. In de ene versie duikt u immers onder om de bende te vermijden en volgens de andere versie gaat u net terug in de risicozone om te laten blijken dat u er nog woont. Gezien jullie samen dit relaas zouden hebben beleefd en samen het land verlieten en naar België vluchtten, mag worden verwacht dat jullie hierover eenduidige verklaringen afleggen.

Gezien de bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Dit relaas kan dan ook niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd

in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande beslissing. Uw paspoort, uw identiteitskaart, de paspoorten van uw kinderen, de geboorteaktes van u en uw partner, alsook die van uw kinderen, tonen enkel jullie identiteit aan en worden dan ook niet betwist. De kopie van de aangifte toont enkel aan dat u samen met [V.] een aangifte heeft ingediend bij de politie. De inhoud van deze aangifte kan echter de tegenstrijdigheden die hierboven werden opgesomd niet verklaren. De aangifte bevat enkel jullie verklaring en maakt op zich de aangehaalde feiten dan ook niet aannemelijk. Uw partner legt naast haar paspoort, die eveneens enkel haar identiteit staft en niet wordt betwist, nog een medisch attest neer. Dit attest staft enkel dat uw partner in behandeling is bij een klinisch psycholoog. Het attest en de inhoud ervan worden niet betwist, maar veranderen niets aan de genomen beslissing.

De opmerkingen die u maakte bij het gehoorverslag hadden louter betrekking op de precieze datum van uw verhuis naar een Lokaal Opvanginitiatief en de volledige naam van uw zoon. De opmerkingen van uw partner hadden eveneens enkel betrekking op de schrijfwijze van de bedrijven waarvoor jullie werkten en de schrijfwijze van enkele namen. Deze opmerkingen veranderen echter niets aan de genomen beslissing aangezien ze de opgesomde tegenstrijdigheden niet kunnen verklaren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in Sonsonate in El Salvador. U had van 2006 tot 2009 een relatie met [J.E.R.R.] [...] en in juni 2018 hij kwam opnieuw bij u inwonen. U woonde tot begin maart 2019 met uw partner, [J.], uw dochter, [A.L.R.E.] [...] en uw stiefzoon, [C.A.R.C.] [...] in de aan de hoofdstad Sonsonate grenzende gemeente Sonzacate, meerbepaald in de wijk El Sauce.

In november 2018 kwam ook [V.A.C.A.], de zus van de vorige partner van [J.], bij jullie wonen aangezien zij uw stiefzoon mee had helpen opvoeden. Eind november begonnen bendeleden van de bende MS13 uw partner en [V.] lastig te vallen. Zij vroegen hen zo'n 10, 20 of 30 dollar renta per week. Dit ging door tot in januari en [J.] verkocht zijn moto en andere spullen in de hoop dat de afpersing zou stoppen. Eind januari parkeerden jullie de wagen van uw partner op de parking van de wijk toen er vier bendeleden naar jullie toekwamen en van uw partner eisten dat hij 10,000 dollar zou betalen. Anders zouden ze jullie allemaal vermoorden. Daarna bleef hij 10 en 20 dollar geven om de bendeleden te laten zien dat jullie het geld niet hadden, maar ze bleven hem en de rest van uw familie wel bedreigen en stelden dat 10,000 dollar het leven van hem en zijn gezin niet waard was. Uw partner stelde uiteindelijk aan hen voor dat hij 500 dollar voorschot zou betalen en dat ze dit op 4 maart mochten komen halen. Op 4 maart

kwam dan uiteindelijk de bende naar uw huis en overhandigde uw partner de 500 dollar door het raam. Een dag later vertrokken jullie uit het huis en verbleven tot aan jullie vertrek in de Colonia Loma Linda, in de stad Sonsonate, bij een vriend van uw partner. Op 8 maart ging uw partner samen met [V.] aangifte doen bij de politie.

Op 20 maart 2019 reisde u, samen met uw partner, jullie kinderen, [V.] en haar partner, [D.E.U.A.] [...], met het vliegtuig naar België met een overstap in Spanje. U kwam aan in België op 21 maart 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 1 april 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, een attest van uw psycholoog. Uw partner legt daarnaast de volgende documenten neer: zijn paspoort, de paspoorten van uw zoon en dochter, zijn identiteitskaart, de geboorteaktes van u, uw zoon, uw dochter en hemzelf en een kopie van de aangifte bij de politie.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw partner [J.E.R.R.]. In het kader van zijn verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw partner. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 A, §2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Naast een uitgebreid theoretisch betoog over de geschonden geachte bepalingen en beginselen, lichten verzoekers toe dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in geval van terugkeer omwille van het feit dat zij door MS-13 werden afgeperst en met de dood bedreigd.

Zij argumenteren vervolgens dat hun vrees is gebaseerd op politieke redenen in de brede zin en dat hun problemen binnen het Vluchtelingenverdrag vallen. Zij hebben geweigerd om in te gaan op de eis van de bende om verder afpersingsgeld te betalen, de bendes hebben in vele delen van El Salvador de controle en kunnen volgens verzoekers worden beschouwd als effectieve overheden. Verzoekers verwijzen naar de richtlijnen van UNHCR waarin wordt gesteld dat personen die weigeren in te gaan op de afpersing van bendes, als vluchteling moeten worden erkend. Zij wijzen erop dat het CGVS tot voor een paar maanden herhaaldelijk de vluchtelingenstatus aan Salvadoranen heeft toegekend en dat het onbegrijpelijk is dat het CGVS van mening verandert terwijl de situatie in El Salvador nog erger is geworden.

Verzoekers bespreken vervolgens de hoge onveiligheid en afwezigheid van overheidsbescherming in El Salvador. Zij citeren hierbij uit verschillende kranten- en tijdschriftartikelen, halen landenrapporten zoals

een COI Focus van 15 juli 2019 aan alsook de relevante UNHCR-richtlijnen uit 2016. Zij stellen dat hieruit blijkt dat een weigering of onmogelijkheid om afpersing te betalen, leidt tot moord. Tevens menen zij dat zij vallen onder een risicoprofiel, met name dat van personen die de criminele activiteiten van een bende hebben aangegeven bij de politie. Zij hebben evenwel door angst geen klacht ingediend tegen de bendeleden die hen hebben aangevallen.

Vervolgens wijzen verzoekers op de risico's die Salvadoranen lopen wanneer zij na een verblijf in het buitenland terugkeren naar El Salvador. Zij citeren uit een COI Focus van 12 juli 2019 en stellen dat terugkerende Salvadoranen in het bijzonder worden gevisieerd door bendes. In geval van terugkeer naar El Salvador na een verblijf in het buitenland zouden verzoekers naar eigen mening een bijzonder kwetsbaar profiel hebben. De Audiencia Nacional in Spanje erkent bovendien sinds 2017 de slachtoffers van geweld van bendeleden automatisch als vluchteling, aldus verzoekers, die vervolgens uiteenzetten waarom de Salvadoraanse overheden geen bescherming kunnen bieden. Zij wijzen erop dat het CGVS erkent dat de situatie in El Salvador "zeer precair" is, en dat "geweld in El Salvador wijdverspreid is". In geval zij uit het buitenland zouden terugkeren en dus een bijzonder kwetsbaar profiel hebben, menen verzoekers dat al deze elementen ervoor zorgen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Tevens vragen zij het voordeel van de twijfel.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoekers trachten hierbij de weigeringsmotieven in de bestreden beslissingen te weerleggen als volgt:

"A- Betreffend begin van de afpersing

Verwerende partij verwijt aan verzoeker dat hij uitgelegd heeft dat hij als eerste afgeperst werd door de bende, terwijl verzoekster verklaart heeft dat haar ex schoonzus, dus Mvr [C.A.V.A.] [...], eerst benaderd werd door de bende. Verzoekster legt ui dat ze zich vergissen heeft, en dat ze zeer verward was tijdens het persoonlijk onderhoud. Ze lijdt inderdaad aan een psychologisch trauma wegens de vervolgingsfeiten, waardoor ze zich vaak niet concentreren kan en waardoor ze vaak geheugenstoornissen heeft. Ze legt een attest van haar psycholoog neer (zie in bijlage, bijzonders p4 en 6 van het attest). Trouwens, hoewel verzoekster degelijk geconfronteerd werd met de verklaringen van verzoeker, merken we op dat de protection agent (PO) op geen enkel moment verzoeker zelfs geconfronteerd heeft met deze tegenstrijdigheid. Ter herinnering stelt artikel 17 § 2 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen :

"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van e asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven. "

Dit artikel is duidelijk, en legt op de PO die vaststelt dat de asielzoeker schijnbare tegenstrijdige verklaringen aflegt -wat het geval is volgens de CGVS -de verplichting om hem ermee te confronteren om de ernst en relevantie van deze schijnbare tegenstrijdigheid te beoordelen.

"L'article 17, § 2, stipule que l'agent doit confronter le demandeur d'asile aux eventuelles contradictions apparaissant entre les declarations faites par lui au Commissariat general et celles faites par lui a l'Office des etrangers ou celles faites par lui dans son recours urgent. Cette confrontation permet au demandeur d'asile de eagir a la constatation d'eventuelles contradictions et aide l'agent a verifier s'il s'agit vraiment de contradictions serieuses et pertinentes.» (Rapport au Roi, http://www.eiustice.iust.fgov.be/cgi_loi/change_lg.pl?language=fr&la=F&cn=2003071105&table name=loi).

Daarom moest de PO, volgens ons, verzoeker vragen stelen over deze tegenstrijdigheid om hem de mogelijkheid geven zijn verklaringen te verduidelijken.

De Commissaris heeft dus zijn verplichtingen uit hoofde van artikel 17 § 2 van het Koninklijk besluit van 2003 niet vervuld.

B-Betreffend de datum wanneer de 10.000 USD door de bende geëist werden

Vervolgens verwijt verwerende partij dat verzoeker uitgelegd heeft dat de bende de 10.000 USD in januari eisten, terwijl verzoekster uitgelegd heeft dat het in februari was. Ze heeft echter preciseert dat ze niet zeker was. Verzoekster legt uit dat ze hier ook verward was, en dat ze zich vergissen heeft. Ze verwijt naar de middelen supra en naar het attest van haar psycholoog betreffend haar psychologische kwetsbaarheid.

C- Betreffend de omstandigheden van het betalen van de voorschot van 500 USD

De CGVS verwijt aan verzoeker dat hij verklaart heeft dat zowel hij als verzoekster op de hoogte waren van de datum van 05/03/2019, waar ze de voorschot van 500 USD gingen betalen, terwijl verzoekster verklaart heeft dat ze niet op de hoogte van deze datum was. Verzoekster legt uit dat het haar partner was wie deze datum de dag voordien vastlegde (3/03) en dat hij haar en haar schoonzus erover informeerde op dezelfde dag (3/03). Verzoekster dacht echter tijdens haar onderhoud dat de vraag was of er al een datum was vastgesteld voor de betaling mid januari voor de 10.000 USD. Verzoekster herhaalt dat ze tijdens haar onderhoud verward was wegens haar psychologische problemen.

D-Betreffend door de bende geeiste bedrag

Verder wordt aan verzoekers verweten dat ze uitgelegd hebben dat voordat de 10.000 USD geeist werden, de bende nooit een hoger bedrag als 1000 USD geeist hebben, en hen rechtstreeks de 10.000 USD gevraagd werden, terwijl dhr [U.A.] en mvr [C.A.] (de ex-schoonzus van verzoeker) uitgelegd hebben dat hen eerst 2000 USD gevraagd werden en daarna de 10.000 USD. Mvr [C.A.] heeft echter tijdens een afspraak met haar raadsman uitgelegd dat er een missverstand was met de tolk, en dat de 2000 USD alleen aan haar (dus mvr [C.A.]) gevraagd werden, en omdat ze niet betaalde, werden er vervolgens 10.000 USD aan dhr [R.R.] en zijn partner gevraagd (mvr [C.A.] woonde met hen, ze moesten dus allemaal samen betalen). Dit kan niet aan verzoekers verweten worden. Verzoekers menen dat de grieven van verwerende partij te streng zijn en verworpen moeten worden.

E- Betreffend de kennis van verzoekers over de controle hebbende bende in de wijk van Sonsonate

De CG VS verwijt verder aan verzoekers dat ze uitgelegd hebben dat ze wel wisten welke bende de controle had in hun wijk (El Sauce, Sonsonate) en dat ze erover gepraat hadden met mvr [C.A.] (de ex-schoonzus van verzoeker) en haar partner, terwijl mvr [C.A.] en diens partner uitgelegd hebben dat ze dit niet wisten. Mvr [C.A.] heeft echter tijdens een afspraak met hun raadsman bevestigd dat ze erover gepraat hadden, maar was niet meer zeker van welke bende het was omdat ze onvoldoend aandacht aan het gesprek besteed had. Dit kan niet aan verzoekers verweten worden.

F-Betreffend de activiteiten van verzoekers nadat ze hun woning verlaten hadden

Trouwens wordt aan verzoekers verweten dat verzoeker uitgelegd heeft dat nadat ze de woning verlaten hadden, ze onderdoken leefden, terwijl zijn schoonzus (mvr [C.A.]) verklaart heeft dat verzoeker nog af en toe naar hun oude woning ging. Verzoeker bevestigt echter zijn verklaringen volgens dewelke hij en verzoekster bijna nooit naar buiten gingen (sinds ze hun oude woning verlaten hadden en zich bij vrienden tijdelijk gevestigd hadden), en mvr [C.A.] legt uit dat ze de vraag vals verstanden was.

G-Betreffend de invloed van de afpersingen op de levensomstandigheden van verzoekers

Verzoeker wensentrouwens te benadrukken dat de afpersingsgeld vaak verhoogt wordt, en dat mensen die in de onmogelijkheid om te betalen zijn vermoord worden (dit wordt in de bronnen supra bevestigd). Objectieve bronnen bevestigen dat de invloed op de socio-economische situatie van slachtoffers van afpersing door de bendes enorm is. Vele verliezen hun inkomsten, en bedrijven. Vaak verhogen de bendes de afpersings bedragen zonder waarschuwing of reden. Een weigering (of de onmogelijkheid) om te betalen leidt vaak tot de moord van de afpersings slachtoffer door de bende:

"The level of extortion payments are reportedly often raised steeply and without warning by gangs, sometimes with the apparent intention of bankrupting a business so that the gang can take it over. Moreover, extortion victims may have to simultaneously pay extortion money to two or more gangs, especially where a business operates across one or more territories where these gangs practice extortion. It is reportedly not unusual for victims to lose their livelihood due to excessive extortion demands by gangs, which are reported to have risen sharply since 2014. Extortion demands reportedly sometimes take the form of a requirement to purchase at an inflated price (poor quality) goods or services from businesses controlled by the gangs. "

Extortion is reportedly the lifeblood of most local gangs in El Salvador and the refusal to pay extortion demands is usually construed by gang members as a serious act of resistance to the authority of the gang itself. Individuals who refuse to pay extortion demands - or who delay in meeting their 'quotas' because they are unable to pay - are reportedly subjected to threats and violence against them, as well as against their employees, business partners and family members. The threats and violence reportedly swiftly escalate with any continuing delay or refusal to pay, with persons in these circumstances reportedly commonly being killed by the gangs. Persons found by the gangs to have reported extortion demands to the authorities are also reportedly subjected to severe retribution "

(p31)

Verzoekers leggen trouwens uit dat het en geval van terugkeer zeer moeilijk voor hen zou zijn om een nieuw baan te vinden. Ze kunnen ook niet op lange termijn door familie of vrienden onthaalt worden.

Het is trouwens geen optie voor slachtoffers om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen :

"One of the reported reasons for multiple displacements is that displaced persons often have little choice but to relocate to areas that are also controlled by gangs. If they move to an area controlled by the same gang, their problems are likely to follow them to the new location; if they move to an area controlled by a different gang, they are likely to be challenged by this gang as rival gangs usually do not accept persons coming from areas controlled by other gangs settling in their home territory. Where gangs and other criminal groups have serious problems with a person or believe that the person in question could represent an ongoing threat, they are reported to make efforts to try and track the person down even after they have fled their home. Moreover, because persons who flee their homes due to threats or gang-related violence often have to do so rapidly, they usually incur substantial economic losses as they have little time to make arrangements to sell or rent their houses and businesses or even to collect all of their belongings. There is no government programme for assisting displaced persons and so each new displacement is reported to exacerbate the downward spiral in their living conditions. "

(zie Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, March 2016, HCR/EG/SLV/16/01, p26-27)"

Verzoekers voegen ter ondersteuning van hun verzoekschrift volgende stukken toe:

- stuk 3: National Geographic, *"Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy"*, maart 2019;
- stuk 4: Human Rights Watch, World Report 2019, El Salvador;
- stuk 5: The Washington Post, *"It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country"*, 3 maart 2019;
- stuk 6: UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, maart 2016;
- stuk 7: attest van de psycholoog van verzoekster van 13 december 2019.

3. Aanvullende nota's

De verwerende partij maakt op 13 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet twee aanvullende nota's over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *"El Salvador: Retour au pays des ressortissants"* van 9 januari 2020;
- COI Focus *"El Salvador : Situation sécuritaire"* van 15 juli 2019;
- UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador van maart 2016.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekers hebben in het kader van hun beschermingsverzoek verklaard dat zij in El Salvador herhaaldelijk het slachtoffer werden van afpersingen door bendeleden van MS-13, nadat verzoekers ex-schoonzus in november 2018 bij hen in de stad Sonsonate kwam wonen.

De ex-schoonzus en haar partner hebben in België eveneens een beschermingsverzoek ingediend waarna de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Het betreft dus een gezamenlijk vluchtrelaas. De ex-schoonzus en haar partner hebben tegen de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal een beroep ingediend dat gekend is onder rolnummer 242 994. De Raad heeft dit beroep verworpen bij arrest nr. 247 517 van 15 januari 2021.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar. Hoewel hun aanhang niet meer dan 1% van de Salvadoraanse bevolking bedraagt, hebben deze bendes een impact die hun aantal sterk overstijgt omwille van hun greep op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing op microniveau een veelvoorkomende praktijk waarbij inwoners van een wijk kleine bedragen worden afgeperst. De bendes maken zich schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus 15 juli 2019, p. 7; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 15 juli 2019, p. 6-7).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich tegen de bendes verzetten en personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn; LGBT-personen, inheemse volkeren; personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing; informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes; en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-) politiemensen en (ex-) militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.). Verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen moeten met verhoogde aandacht worden onderzocht.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*). Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas, blijven verzoekers evenwel in gebreke om het risico individueel en in concreto aannemelijk te maken, zoals hierna wordt uiteengezet.

4.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat de kopie van de klacht die verzoeker en zijn ex-schoonzus bij de Salvadoraanse politie hebben neergelegd, niet kan worden beschouwd als een objectieve bron van informatie aangezien deze louter is opgesteld op basis van verklaringen van verzoeker en zijn ex-schoonzus. Er zijn geen aanwijzingen dat deze verklaringen inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Deze aangifte is dan ook niet meer dan een weergave van de loutere verklaringen van verzoeker en zijn ex-schoonzus op basis waarvan niet kan worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Daardoor heeft deze aangifte enkel een zeer geringe bewijswaarde en kan deze in de huidige stand van zaken niet volstaan om verzoekers' vluchtrelaas aannemelijk te maken.

5.4. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Uit wat hierna volgt, zal blijken dat de verklaringen van verzoekers niet overtuigen. De Raad is immers in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekers omtrent hun vluchtrelaas dermate incoherente en onaannemelijke verklaringen hebben afgelegd dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun vrees voor vervolging door MS-13 bij terugkeer naar El Salvador.

5.5. Zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over de vraag wie toen de afpersingen begonnen eind november het eerst werd afgeperst.

Verzoeker verklaarde dat hij het eerst werd aangesproken (gehoorverslag verzoeker, p. 15), terwijl verzoekster voorhoudt dat zijn ex-schoonzus het eerst werd afgeperst (gehoorverslag verzoekster, p. 13). Zelfs al zou verzoekster niet de exacte data van de eerste afpersing meer kennen, dan nog mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers eensluidende verklaringen kunnen afleggen over wie het eerst werd afgeperst.

In hun verzoekschrift wordt uiteengezet dat verzoekster zich heeft vergist, dat zij lijdt aan een psychologisch trauma waardoor ze zich vaak niet kan concentreren en geheugenstoornissen heeft. Ze tracht dit te staven aan de hand van een psychologisch attest.

Dit betoog overtuigt evenwel niet. Uit het psychologisch attest dat verzoekers bij hun verzoekschrift voegen, blijkt dat verzoekster lijdt aan PTSD. De psycholoog attesteert dat verzoekster symptomen vertoont die kunnen worden geassocieerd met vier diagnostische criteria vermeld in de DSM-5, met

name herbeleving, vermijding, hyperactiviteit, negatieve gedachten en stemming. Vervolgens zet de psycholoog uiteen welke symptomen vallen onder deze criteria. De verwerende partij merkt tijdens de zitting terecht op dat deze beschrijving te algemeen is en nergens wordt geconcretiseerd naar verzoeksters individuele geval. Het psychologisch verslag bevat aldus weinig objectieve gegevens waaruit blijkt dat verzoeksters cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat is een volledig en coherent relaas naar voor te brengen.

Verder kan uit het administratief dossier niet blijken dat de geattesteerde PTSD verzoekster zou hebben verhinderd om volwaardige, dit is volledige en coherente, verklaringen af te leggen.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoekster in de vragenlijst "*bijzondere procedure noden*" heeft verklaard dat er geen bijzondere elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (zie AD CGVS verzoekster, stuk 7). De Raad heeft weliswaar begrip voor de stress en emoties die een gehoor met zich mee kunnen brengen voor elke verzoeker die eraan wordt onderworpen. Echter, uit niets in het gehoorverslag blijkt dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om volwaardig deel te nemen aan het interview. Zo stelt de Raad vast dat verzoekster noch de advocaat die haar bijstond enig bezwaar maakte tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Evenmin maakte één van beiden er melding van dat van verzoekster tijdens dit persoonlijk onderhoud geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Verzoekster vermeldde ook dat haar gehoor op de DVZ goed was verlopen. Verzoekster maakt geen melding van een vertrouwensprobleem met de protection officer of met de ambtenaren op de DVZ (AD CGVS verzoekster, stuk 4, gehoorverslag, p. 3 en 17). Voorts blijkt uit het gehoorverslag dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is geschied en dat hieruit geen problemen kunnen worden afgeleid. Verzoekster heeft een kopie gekregen van het gehoorverslag en maakte geen opmerkingen over, zodat zij conform artikel 57/5quater, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt geacht in te stemmen met de inhoud van het gehoorverslag.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om duidelijke verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd noch door verzoekster noch door advocaat enig gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren.

Bijgevolg kan verzoeksters PTSD geen verklaring bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Verzoeker klaagt in het verzoekschrift aan dat verzoekster wel met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd maar hij niet, waardoor hij meent dat artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd geschonden, dat luidt als volgt: "*Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.*" In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien betreft de aangehaalde tegenstrijdigheid geen tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker, maar wel een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster. Ten slotte heeft verzoeker door middel van de eerste bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zoals hierna zal blijken, zodat het uiteindelijk doel van voormeld artikel 17, § 2 werd bereikt.

5.6. De Raad stelt vast dat verzoekers oorspronkelijk eveneens tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de maand waarin 10 000 USD werd betaald aan de bende. Volgens verzoeker gebeurde dit in januari terwijl verzoekster verklaarde dat dit gebeurde in februari. Het is pas na de middagpauze dat verzoekster haar verklaringen wijzigt en stelt dat de betaling in januari gebeurde. Daargelaten de vraag of verzoekers overleg hebben gepleegd tijdens de middagpauze, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij in staat zijn om van in het begin eenduidige verklaringen af te leggen over dit kernelement van hun vluchtrelaas. In het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekster heeft gepreciseerd dat ze niet zeker was, maar dit mist feitelijke grondslag. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat verzoekster heeft verklaard: "*Die 10.000 hebben ze gevraagd in februari, ik kan me de datum niet herinneren, maar het was in februari.*" (gehoorverslag verzoekster, p. 12). Het was enkel de exacte datum die verzoekster niet kon precisieren, maar niet de maand. Waar in het verzoekschrift verder opnieuw wordt gesteld dat verzoekster verward was en dat ze psychologische problemen heeft, volstaat het te verwijzen naar wat reeds is gesteld in punt 5.5.

5.7. Verzoekers leggen voorts incoherente verklaringen af over de omstandigheden van de betaling van de 500 dollar “voorschot”. Verzoeker verklaarde duidelijk dat zowel hij als verzoekster als zijn ex-schoonzus samen hadden beslist om 500 dollar samen te leggen, dat hij een datum afspraak met de bende waarop het geld zou worden overhandigd en dat zowel zijn ex-schoonzus als verzoekster op de hoogte waren dat er een afspraak was gemaakt op 4 maart (gehoorverslag verzoeker, p. 22-23). Verzoeker herhaalde duidelijk dat verzoekster mee had beslist en akkoord ging met de afspraak die werd gemaakt om de 500 dollar op 4 maart te overhandigen.

Verzoekster verklaarde daarentegen dat ze van verzoeker en de ex-schoonzus alleen maar had begrepen dat de bende 10 000 dollar wilde, maar dat ze niets afwist van datums. Gevraagd of de datum van 4 maart waarop het geld werd afgegeven was afgesproken, verklaarde verzoekster dat ze veronderstelt dat dat geregeld was (gehoorverslag verzoekster, p. 15-16).

Het betoog in het verzoekschrift dat verzoekster dacht dat de vraag tijdens het gehoor betrekking had op een datum voor de betaling van 10 000 dollar midden januari, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers geen gelijklopende verklaringen kunnen afleggen over de vraag of de beslissing om 500 dollar te betalen op 4 maart gezamenlijk werd genomen. Waar in het verzoekschrift verder opnieuw wordt gesteld dat verzoekster verward was en dat ze psychologische problemen heeft, volstaat het te verwijzen naar wat reeds is gesteld in punt 5.5.

5.8. Tevens zijn de verklaringen van verzoekers over het te betalen verdrag inconsistent met de verklaringen van de ex-schoonzus en haar partner die eveneens een beschermingsverzoek in België hebben ingediend, zoals terdege wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen:

“Daarnaast zijn ook de verklaringen van uw ex-schoonzus, [V.], en haar partner inconsistent met jullie verklaringen. Zo stelt [V.] tijdens haar persoonlijk onderhoud dat u haar vertelde dat ze een keer 2000 dollar vroegen en dat u de bende gezegd zou hebben dat jullie dat bedrag niet hadden en niet konden betalen (zie CGVS 1913995, p. 15). Ook de partner van uw ex-schoonzus, [D.E.], stelt dat de bendeleden eerst 2,000 dollar vroegen aan u en uw schoonzus in januari (zie CGVS 1913994, p. 18). Eveneens zegt hij dat wanneer de bende besepte dat jullie de 2,000 dollar niet zouden betalen, ze 10,000 dollar vroegen (ibid.). Wanneer u gevraagd wordt of er naast die 10,000 dollar nog andere bedragen zijn gevraagd, zegt u echter enkel dat u hen 500 dollar gaf om hen rustig te houden (zie CGVS1, p. 17). Wanneer opnieuw gevraagd wordt of er naast die 10,000 dollar en 500 dollar nog andere bedragen werden gevraagd, antwoordt u ontkennend (ibid.). Ook uw partner verklaart dat er naast de kleine bedragen van 10, 20 en 30 dollar en het bedrag van 10,000 dollar nooit een ander bedrag werd gevraagd (zie CGVS2, p. 14-15). Geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen van [V.] en haar partner zegt u dat er om 10,000 dollar werd gevraagd en ze nooit om 2,000 dollar hebben gevraagd (zie CGVS1, p. 17). Wanneer u gevraagd wordt waarom zij dat dan verklaren, komt u niet verder dan te stellen dat u dat niet weet en het om 10,000 dollar ging (ibid.). Uw partner stelt na confrontatie met de tegenstrijdige verklaringen dat ze daar eveneens niets van weet en ze alleen maar op de hoogte was van de kleine bedragen (zie CGVS2, p. 15). Het houdt echter geen steek dat zowel [V.] als haar partner stellen dat u hen hebt verteld dat ze 2,000 dollar vroegen, maar jullie hier beiden helemaal niets zouden vanaf weten.”

Verzoekers betogen in het verzoekschrift dat er volgens de ex-schoonzus een misverstand was met de tolk. Het volstaat hier er op te wijzen dat verzoekers een argument herhalen dat de ex-schoonzus en haar partner reeds hebben aangehaald in het kader van hun beroep en dat de Raad in zijn arrest van 15 januari 2021 met nr. 247 517 heeft beoordeeld als volgt:

“Verder verschillen de verklaringen van verzoekers over het te betalen bedrag ook aanzienlijk van die van verzoeksters ex-schoonbroer J. en zijn partner V. die eveneens een beschermingsverzoek hebben ingediend in België, zoals in de bestreden beslissingen terdege wordt gemotiveerd: “Zowel u als [V.] verklaren namelijk dat er eerst kleine bedragen zoals 10 of 20 dollar werden gevraagd, dat er vervolgens 2000 dollar gevraagd werd aan [J.], dat hij dit weigerde en dat er tenslotte 10000 dollar werd gevraagd (CGVS, p. 12, 18 en CGVS 1913995, p. 14-15). Zowel [J.], degene aan wie dit bedrag gevraagd zou zijn geweest, als [V.] stellen echter dat er nooit een bedrag groter dan 1000 dollar gevraagd is buiten de 10000 dollar. Wanneer ze met uw verklaringen hierover worden geconfronteerd stellen ze dat er nooit een bedrag van 2000 dollar werd gevraagd, maar enkel de 10000 dollar (CGVS 1913991, p. 14-15 en CGVS 1913992, p. 17). [J.] verklaart ook geen idee te hebben waarom u deze verklaringen hebt afgelegd (CGVS 1913992, p. 17).”

In het verzoekschrift stellen verzoekers dat er waarschijnlijk een misverstand was met de tolk en verduidelijken zij dat het bedrag van 2000 dollar alleen aan verzoekster werd gevraagd. Het is pas toen zij niet betaalde dat vervolgens 10000 dollar aan J. en V. werd gevraagd.

Dit is een weinig ernstig betoog dat de Raad niet kan aannemen. Het gehoorverslag spreekt duidelijk tegen dat er sprake was van enig misverstand met de tolk. Verzoekster verklaarde immers het volgende:

“Ze hebben een keer 2000 gevraagd, dat heeft schoonbroer me verteld, ze zijn toen thuisgekomen, hij heeft toen neen gezegd dat we dat bedrag niet hadden en niet konden betalen en daarna zijn ze nog eens naar huis gekomen en meer gevraagd en zeiden ze of je betaalt het, of je betaalt het.”

Verzoekster werd vervolgens gevraagd of er een directe aanleiding was waarom de bende grote bedragen gingen vragen, waarop zij antwoordde dat het was om dat zij op een bepaald moment hadden geweigerd bedragen te betalen. De protection officer vroeg toen “Dan bedoel je die 2000 die uw schoonbroer had geweigerd te betalen?” waarop verzoekster “ja” antwoordde. Op een gegeven moment in het gehoor heeft de protection officer de beweerde gebeurtenissen als volgt gerecapituleerd: “Eind januari vroegen ze dan ineens 2000 dollar aan uw schoonbroer wat hij weigerde, enkele dagen later kwame ze terug, vroegen ze 10000 dollar en bedreigden ze jullie met de dood.(...) Klopt dat?” Wederom antwoordde verzoekster “ja”.

In andere woorden, verzoekster verklaart in niet mis te verstane bewoordingen dat haar ex-schoonbroer haar heeft verteld dat ze een eerste keer 2000 dollar hebben gevraagd en bevestigde vervolgens twee keer uitdrukkelijk dat het 2000 dollar betreft die haar ex-schoonbroer weigerde te betalen. De Raad acht het niet aannemelijk dat de tolk zich tot driemaal toe zou hebben vergist. Uit lezing van het gehoorverslag blijkt overigens niet dat zich tolkproblemen hebben voorgedaan, noch hebben verzoekster of haar advocaat hiervan gewag gemaakt.

Het bedrag van 2000 dollar heeft betrekking op een essentieel element van verzoekers' vluchtrelaas. Dat hun verklaringen hierover zo sterk verschillen met de verklaringen van de ex-schoonbroer van verzoekster, die gewoonweg stelt dat er nooit een bedrag van 2000 dollar werd gevraagd, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas.”

5.9. De verklaringen van verzoekers over hun kennis van de bendes in Sonsonate komen niet overeen met de verklaringen van de ex-schoonzus en haar partner, zoals terdege wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen:

“Ook de verklaringen van u en uw partner over jullie kennis betreffende de bende die in uw wijk actief was zijn strijdig met de verklaringen van [V.] en haar partner. Zo stellen zowel u als uw partner dat u wist welke bende actief was in jullie wijk, waar u in juni 2018 naartoe verhuisde (CGVS1, p. 13-14; CGVS2, p.). Uw partner zegt dat u wist dat de bende MS13 daar actief was (zie CGVS2, p. 12). Gevraagd of zij op de hoogte was welke bende actief was, zegt ze dat jullie beiden wisten dat MS13 daar de plak zwaaide (ibid.). Wanneer aan u gevraagd wordt of u wist dat de bende MS13 actief was in de wijk waarnaar u verhuisde, antwoordt u bevestigend (zie CGVS1, p. 14). Tevens zegt u dat iedereen perfect weet waar welke bende actief is (ibid.). Ook stelt u dat [V.] dit wist (zie CGVS1, p. 15). Gevraagd of u met haar gesproken had over welke bende actief is in de wijk antwoordt u bevestigend en zegt u dat iedereen op de hoogte was van welke bende welke wijk controleert (ibid.). Echter, gevraagd of ze wist welke bende actief was in de wijk antwoordt [V.] ontkennend en zegt ze zelfs dat ze het aan u gevraagd heeft, maar dat u het ook niet wist omdat u veel werkte en weinig thuis was (zie CGVS 1913995, p. 12). U wordt dan ook met haar verklaringen geconfronteerd, maar u blijft bij uw standpunt dat zij dat wel wist en dat iedereen maar al te goed weet welke bende waar de controle heeft (zie CGVS1, p. 15).”

In het verzoekschrift stellen verzoekers dat de ex-schoonzus er inderdaad over gesproken heeft met verzoeker maar dat ze niet meer zeker was welke bende het was omdat ze onvoldoende aandacht aan het gesprek had besteed. Dit is echter een weinig ernstig betoog waarbij de Raad integraal kan verwijzen naar wat hij reeds heeft geoordeeld ten aanzien van dit betoog van de ex-schoonzus in arrest nr. 247 517 van 15 januari 2021: *“Immers, gelet op de reputatie van een bende zoals MS-13 en de sociale en territoriale controle die zij in wijken uitoefenen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster wel degelijk gepaste aandacht zou besteden aan elke inlichting die haar werd gegeven over welke bende in de wijk El Sauce actief was. Verzoekster gaf bij DVZ zelf toe dat “In El Salvador is het zo dat wanneer je in een departement woont waar de ene bende actief is, je niet naar een departement mag gaan waar de andere bende actief is.” (CGVS vragenlijst verzoekster, nr. 5). De flauwe uitleg dat ze er zelf geen probleem in zag en dat ze er geen aandacht besteedde, gaat geheel aan voorbij aan de alomgekende omstandigheden en veiligheidssituatie in El Salvador.”* Verzoekster verklaarde overigens uitdrukkelijk: *“V., zij was op de hoogte van de bende die de controle had. Want bijna iedereen in El Salvador is op de hoogte van welke bende waar de macht heeft, want als je het gebied binnengaat van de rivaliserende bende dan loopt het niet goed af.”* (gehoorverslag verzoekster, p. 13).

Dat verzoekers volledig verschillende verklaringen afleggen over hun kennis van de aanwezigheid van bendes in de wijk in vergelijking met de ex-schoonzus en haar partner, doet de geloofwaardigheid van het gezamenlijk vluchtrelaas helemaal teniet.

5.10. Ten slotte komt verzoekers verklaringen over zijn activiteiten nadat hij zijn woning heeft verlaten niet overeen met de verklaringen van zijn ex-schoonzus, zoals terecht volgt uit volgende motieven in de bestreden beslissingen: *“Zo stelt u dat u op 5 maart naar de Colonia Loma Linda bent verhuisd en u*

daar gewoon heeft tot aan uw vertrek. Tevens zegt u dat jullie het huis niet uit gingen, enkel om eten te kopen en om een klacht bij de politie in te dienen, omdat u volgens u bang was dat ze u zouden vermoorden omdat u het geld niet gaf (zie CGVS1, p. 11). Echter, gevraagd of jullie nog contact hadden met de bende, stelt [V.] dat zij geen contact meer had met hen, maar u wel aangezien jullie deden alsof jullie daar nog woonden. Zij stelt dan dat u soms nog terugging naar het huis (zie CGVS 1913995, p. 20-21). Beide versies van de feiten zijn niet met elkaar in overeenstemming te brengen. In de ene versie duikt u immers onder om de bende te vermijden en volgens de andere versie gaat u net terug in de risicozone om te laten blijken dat u er nog woont.”

In het verzoekschrift bevestigt verzoeker zijn verklaringen en stelt hij dat zijn ex-schoonzus de vraag fout heeft verstaan, maar dit is een post-factum bewering die geen steun vindt in het gehoorverslag van de ex-schoonzus. De vragen die aan de ex-schoonzus werden gesteld en haar antwoorden zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar (AD CGVS verzoeker, stuk 6, map met landeninformatie, gehoorverslag ex-schoonzus, p. 22-23:

“Na jullie vertrek uit het huis, hebben je dan nog contact gehad met de bende? Nee, ik niet, maar mijn schoonbroer wel, omdat we deden alsof we nog woonden in dat huis, nadat we vertrokken, hij had nog contact met de bende.

En op welke manier had hij nog contact, ging hij daar langs? Soms ging hij nog terug naar het huis of via gsm, hij is enige die zijn nummer heeft behouden.”)

Dat er sprake zou zijn geweest van een misverstand, blijkt uit een lezing van het gehoorverslag geheel niet.

Aangezien verzoekers en de ex-schoonzus hun relaas samen zouden hebben beleefd en samen het land verlieten en naar België vluchtten, mag worden verwacht dat zij hierover eenduidige verklaringen afleggen.

5.11. Gelet op het geheel dat voorafgaat, beaamt de Raad dat verzoekers' verklaringen dermate tegenstrijdig zijn dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun vluchtrelaas. De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn veelvuldig en hebben betrekking op essentiële elementen van hun vluchtrelaas. De aangifte die verzoekers hebben voorgelegd ter staving van hun beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en geringe bewijswaarde, wordt aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen. De overige identiteitsdocumenten kunnen hierop geen ander licht werpen.

Het geheel aan documenten en verzoekers' verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers' vluchtrelaas en hun vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Verzoekers slagen er niet in de beweerde afpersingsproblemen die zij zouden hebben gehad met MS-13 in de wijk El Sauce in de stad Sonsonate en de daaropvolgende bedreigingen aannemelijk te maken, zodat evenmin kan worden aangenomen dat zij een risicoprofiel hebben. Bijgevolg maken zij evenmin aannemelijk dat zij om deze redenen bij terugkeer naar El Salvador het slachtoffer zouden worden van vervolging of desgevallend een reëel risico zouden lopen op ernstige schade.

5.12. Het verdere betoog van verzoekers in het verzoekschrift over de invloed van afpersingen op hun levensomstandigheden, met name een verhoging van het afpersingsgeld, dat zij bij terugkeer geen nieuwe baan zullen vinden, dat zij niet op lange termijn door familie of vrienden kunnen worden onthaald en dat het onmogelijk is voor slachtoffers om binnen El Salvador te verhuizen, behoeft geen verdere bespreking nu hun afpersingsproblemen met MS-13 ongeloofwaardig worden bevonden en betreft verder ook niet meer dan een loutere postfactum bewering die tijdens het onderhoud bij het CGVS niet werd aangehaald.

Er zijn verder geen aanwijzingen dat verzoekers bij terugkeer om andere redenen zullen worden vervolgd of geïsoleerd door de bendes.

5.13. Verzoekers betogen nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een bijzonder kwetsbaar profiel hebben omwille van hun verblijf in het buitenland.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende

redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*”.

Het volstaat dan ook niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, acht de Raad de beweerde afpersingsproblemen die verzoekers zouden hebben gehad met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds in het vizier zijn gekomen van bendeleden van MS-13. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekers voor hun komst naar België reeds in de negatieve aandacht van bendeleden van MS-13 stonden. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt dan ook niet dat zij bij terugkeer naar El Salvador omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico lopen om te worden gevisieerd.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op beroving of afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat *sommige* Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Verder blijkt uit het dossier dat verzoekers beiden een goed loon verdienden waarmee ze goed rondkwamen en beschikten over een eigen huis (gehoorverslag verzoeker, p. 6; gehoorverslag verzoekster, p. 5), zodat het loutere feit terug te keren uit het buitenland niet meteen kan leiden tot een verhoogd risico, in die zin dat zij zouden worden beschouwd als financieel vermogender dan voorheen.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde afpersingsproblemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

5.14. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Verzoekers' betoog dat hun vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging', wél valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Er is evenmin een noodzaak om in te gaan op de rechtspraak van de Spaanse Audiencia Nacional nu verzoekers niet aannemelijk maken dat zij het slachtoffer waren van bendegeweld. Waar verzoekers nog opwerpen dat het CGVS tot voor een paar maanden herhaaldelijk de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan Salvadoranen voor afpersingsproblemen en dat het onbegrijpelijk is dat het CGVS plotseling van mening verandert terwijl de situatie in El Salvador erger zou zijn geworden, volstaat het erop te wijzen dat verzoekers' beweerde afpersingsproblemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *"most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons"* en *"In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise."* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *"An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador"* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *"highly targeted and individualized"* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 15 juli 2019. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt overigens voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Het gegeven dat het bendegeweld en de campagnes

van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Waar verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat er geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat verzoekers heden dreigen te worden vervolgd of gevisieerd bij terugkeer naar El Salvador. Immers werd besloten dat de aangevoerde problemen met bendeleden van MS-13 ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Wat betreft de artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder hebben verzoekers gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissingen aan te vechten bij de Raad. Deze artikelen zijn dan ook niet geschonden. Dezelfde conclusie geldt voor artikel 4 van het Handvest.

Wat betreft de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 41 van het Handvest, geven verzoekers niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten zodat de aangevoerde schendingen dan ook niet dienstig zijn.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES